

Υπόθεση T-29/91

Claudia Castelletti κ.λπ.
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων
« Απαράδεκτο »

Διάταξη του Πρωτοδικείου (τρίτο τμήμα) της 6ης Φεβρουαρίου 1992 77

Περίληψη της Διατάξεως

Υπάλληλοι — Αγωγή — Αγωγή αποζημιώσεως που ασκήθηκε χωρίς να έχει προηγηθεί η διοικητική διαδικασία που προβλέπει ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων — Απαράδεκτο
(Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων, άρθρα 90 και 91)

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 6ης Φεβρουαρίου 1992 *

Στην υπόθεση T-29/91,

C. Castelletti, Y. Demory-Thyssens, C. Eischen-Gadenne, B. Keller, G. Kreibich, G. Lambert, L. Passera και A. Thielemans, υπάλληλοι της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενοι από τους Marcel Slusny και Olivier-Marie Slusny, δικηγό-

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ρους Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Ernest Arendt, 4, avenue Marie-Thérèse,

ενάγουσες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Sean van Raepenbusch, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Roberto Hayder, εκπρόσωπο της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

εναγόμενη,

που έχει ως αντικείμενο αγωγή αποζημίωσης για την υλική ζημία και την ηθική βλάβη που φέρονται να υπέστησαν οι ενάγουσες από τον αποκλεισμό τους από τον διαγωνισμό COM/B/2/82 από τις 25 Φεβρουαρίου 1982,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, A. Saggio και X. Γεραρή, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 30 Απριλίου 1991, οι C. Castelletti, Y. Demory-Thyssens, C. Eischen-Gadenne, B. Keller, G. Kreibich, G. Lambertz, L. Passera και A. Thielemans, υπάλληλοι της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ζήτησαν να υποχρεωθεί η Επιτροπή να καταβάλει σε κάθε μία από τις πιο πάνω ενάγουσες το ποσό των 200 000 βελγικών φράγκων (BFR) ως αποζημίωση για υλική ζημία, καθώς και το ποσό των 100 000 BFR ως ικανοποίηση για ηθική βλάβη, υπό την επιφύλαξη της επανζήσεως των πιο πάνω ποσών κατά τη διάρκεια της δίκης.

Ιστορικό της διαφοράς

- 2 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τον Δεκέμβριο του 1984 ο Vincenzo Sorani και δέκα άλλοι μόνιμοι υπάλληλοι της Επιτροπής, καθώς και ο Hermanus Adams και πενήντα δύο άλλοι μόνιμοι και μη μόνιμοι υπάλληλοι, άσκησαν δύο προσφυγές ακυρώσεως της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής του εσωτερικού διαγωνισμού COM/B/2/82 που τους απέκλεισε από τις εξετάσεις του διαγωνισμού αυτού (293/84 και 294/84). Η προκήρυξη του εν λόγω διαγωνισμού αφορούσε την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις βοηθών διοικήσεως, αναπληρωτών βοηθών γραμματείας και αναπληρωτών τεχνικών βοηθών διοικήσεως με σταδιοδρομία στους βαθμούς 5 και 4 της κατηγορίας Β.
- 3 Με δύο αποφάσεις της 11ης Μαρτίου 1986, 293/84, Sorani κ. λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1986, σ. 967), και 294/84, Adams κ. λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1984, σ. 977), το Δικαστήριο ακύρωσε τις αποφάσεις με τις οποίες η εξεταστική επιτροπή απέκλεισε τους προσφεύγοντες των υποθέσεων αυτών από τις εξετάσεις επειδή δεν είχαν τη δυνατότητα να λάβουν θέση επί των γνωμών που διατυπώθηκαν ως προς αυτούς από τους ιεραρχικώς προϊσταμένους τους. Μετά τις αποφάσεις αυτές η εξεταστική επιτροπή κάλεσε τους ενδιαφερομένους υποψηφίους, τον Ιούνιο του 1986, για να μπορέσουν να απαντήσουν στα ίδια ερωτήματα με αυτά που είχαν τεθεί προηγουμένως στους ιεραρχικώς προϊσταμένους τους. Με έγγραφο της 11ης Ιουλίου 1986 οι υποψήφιοι πληροφορήθηκαν ότι η απόφαση του Ιουνίου του 1984 που τους απέκλεισε από τις εξετάσεις επιβεβαιώθηκε.
- 4 Κατόπιν διοικητικών ενστάσεων που υπέβαλαν ορισμένοι υποψήφιοι κατά της αποφάσεως του Ιουλίου του 1986, η εξεταστική επιτροπή τους κάλεσε για δεύτερη φορά για να τους δώσει την ευκαιρία να λάβουν θέση επί των απαντήσεων, που έδωσαν οι ιεραρχικώς προϊστάμενοί τους στα ερωτήματα που τους είχε θέσει η εξεταστική επιτροπή. Με έγγραφο της 12ης Φεβρουαρίου 1987 οι ενδιαφερόμενοι υπάλληλοι πληροφορήθηκαν ότι κατά την κρίση της εξεταστικής επιτροπής δεν υπήρχε λόγος να επανέλθει η επιτροπή αυτή στην απόφαση που είχε λάβει γι' αυτούς και τους κοινοποιήθηκε στις 11 Ιουλίου 1986.
- 5 Με την απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 1989, 100/87, 146/87 και 153/87, Basch κ. λπ. (Συλλογή 1989, σ. 447), το Δικαστήριο ακύρωσε την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού COM/B/2/82 που απέκλεισε τους προσφεύγοντες από τις εξετάσεις του διαγωνισμού αυτού για ανεπαρκή αιτιολογία και για πλημμέλεια της διαδικασίας που ακολούθησε η εξεταστική επιτροπή.

- 6 Με την απόφαση αυτή το Δικαστήριο έκρινε ότι:

« Πάντως όταν μια εξεταστική επιτροπή προβαίνει σε τέτοια επανεξέταση των αιτήσεων συμμετοχής, ειδικότερα για να θεραπεύσει σοβαρή πλημμέλεια, είναι υποχρεωμένη να εκπληρώσει το έργο αυτό με την αναγκαία επιμέλεια και με ιδιάζουσα φροντίδα. Στην προκειμένη περίπτωση η εξεταστική επιτροπή προσέφυγε σε σημειώσεις και σε προσωπικές αναμνήσεις των μελών της, που μπορεί να είναι ατελείς και ανακριβείς, για να ανασυστήσει τις γνώμες που εκφράστηκαν τρία περίπου έτη προηγουμένως για πολύ μεγάλο αριθμό υποψηφίων. Από τον φάκελο προκύπτει άλλωστε ότι ορισμένος αριθμός γνώμων που ανασυστήθηκαν κατ' αυτό τον τρόπο αντιφάσκουν ευθέως με άλλα έγγραφα, όπως παραδείγματος χάρη τις εκθέσεις βαθμολογίας, που αναφέρονται στον τρόπο με τον οποίο οι προσφεύγοντες εκπλήρωσαν τα καθήκοντά τους. Ενεργώντας κατ' αυτό τον τρόπο, η εξεταστική επιτροπή διέπραξε βαρεία πλημμέλεια η οποία επιφέρει την ακύρωση των επιδίκων αποφάσεων.

Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν οι λοιποί λόγοι ακυρώσεως και τα λοιπά επιχειρήματα που προβάλλουν οι προσφεύγοντες, ότι η απόφαση της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού COM/B/2/82 η οποία δεν επέτρεψε στους προσφεύγοντες να μετάσχουν στις εξετάσεις του διαγωνισμού αυτού πρέπει να ακυρωθεί για ανεπαρκή αιτιολογία και για πλημμέλεια της διαδικασίας την οποία ακολούθησε η εξεταστική επιτροπή. »

- 7 Σε εκτέλεση της αποφάσεως αυτής, ο διευθυντής προσωπικού της Επιτροπής αποφάσισε να καλέσει την εξεταστική επιτροπή να επαναλάβει τις εργασίες της από το σημείο που οι εργασίες αυτές κρίθηκαν πλημμελείς από το Δικαστήριο.

- 8 Με υπηρεσιακό σημείωμα της 26ης Ιουνίου 1989, πληροφόρησε μεταξύ άλλων και τις προσφεύγουσες· το υπηρεσιακό αυτό σημείωμα έχει ως εξής:

« *Αντικείμενο:* Επανάληψη της διαδικασίας του διαγωνισμού COM/B/2/82 σε εκτέλεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 28ης Φεβρουαρίου 1989 στις υποθέσεις 100/87, 146/87 και 153/87 και υπόψη των προσφευγόντων που δικαιώθηκαν.

Για να συμμορφωθεί με την απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Φεβρουαρίου 1989, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή αποφάσισε να επαναληφθούν οι εργασίες της εξε-

ταστικής επιτροπής του εσωτερικού διαγωνισμού μεταπηδήσεως από την κατηγορία Γ στην κατηγορία Β στον οποίο είσαυτε υποψήφιος/υποψηφία από το σημείο που κρίθηκε πλημμελής από το Δικαστήριο η διαδικασία που ακολούθησε η εξεταστική επιτροπή ως προς εσάς.

Προς τον σκοπό αυτό θα ανασυσταθεί τάχιστα η εξεταστική επιτροπή υπό την αρχική της σύσταση πλην αν υφίσταται λόγος κωλυτικός και θα επαναλάβει τις εργασίες της συμμορφούμενη προς την απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 1989.

Οι υποψήφιοι που αποκλείστηκαν από τις εξετάσεις θα ειδοποιηθούν με τη συνήθη διοικητική οδό για την ημερομηνία που θα διενεργηθούν (...) »

- 9 Η εξεταστική επιτροπή επανέλαβε τις εργασίες της από το σημείο που έγιναν δεκτές οι αιτήσεις συμμετοχής στον διαγωνισμό.
- 10 Πριν τελειώσει αυτή η φάση της διαδικασίας, ο Franz Josef Klein, πρόεδρος του συνδικάτου των ευρωπαϊκών υπαλλήλων (SFE), άσκησε κατόπιν εντολής και εν ονόματι των υποψηφίων στις εξετάσεις, με έγγραφο της 18ης Σεπτεμβρίου 1989, διοικητικές ενστάσεις (R/225/89 έως 249/89), δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) κατά του υπηρεσιακού σημειώματος της 26ης Ιουνίου 1989 του διευθυντή προσωπικού. Οι ενιστάμενοι ζήτησαν εξάλλου να γίνουν δεκτοί στο διαγωνισμό χωρίς άλλη διατύπωση και να αποζημιωθούν για τη ζημία που υπέστησαν. Στις 20 Δεκεμβρίου 1989 η Επιτροπή απέρριψε τις διοικητικές αυτές ενστάσεις με αιτιολογημένη απόφαση, η οποία κοινοποιήθηκε στους ενισταμένους με υπηρεσιακό σημείωμα της 22ας Δεκεμβρίου 1989.
- 11 Η απόφαση αυτή αποτελεί το αντικείμενο της προσφυγής T-17/90, η οποία ασκήθηκε στις 9 Απριλίου 1990.
- 12 Στην υπόθεση αυτή οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- 1) να ακυρώσει την απόφαση του Valsesia, διευθυντή προσωπικού, της 26ης Ιουνίου 1989·
 - 2) να κρίνει ότι πρέπει να γίνουν δεκτοί οι προσφεύγοντες στον διαγωνισμό COM/B/2/82 χωρίς άλλη διατύπωση·
 - 3) να κρίνει ότι όταν διοριστούν οι προσφεύγοντες θα τύχουν αναδρομικότητας που θα τους παράσχει τα ίδια πλεονεκτήματα με τους υποψηφίους που ήδη διορίστηκαν ή προήχθησαν, με αφετηρία το έτος 1982·
 - 4) να υποχρεώσει την εναγομένη να καταβάλει αποζημίωση για υλική ζημία και χρηματική ικανοποίηση για ηθική βλάβη κατά συγχώνευση λόγω της καθυστέρησης της σταδιοδρομίας των εναγουσών το ποσό των 200 000 BFR υπό την επιφύλαξη της επαυξήσεώς του κατά τη διάρκεια της δίκης·
 - 5) να καταδικάσει την εναγομένη στις δαπάνες και στα δικαστικά έξοδα.
- 13 Οι ενάγουσες της παρούσας υπόθεσης ειδοποιήθηκαν από την εξεταστική επιτροπή, με υπηρεσιακό σημείωμα της 8ης Αυγούστου 1990, ότι έγιναν δεκτές στην επόμενη φάση του διαγωνισμού. Μεταξύ 31ης Οκτωβρίου και 6ης Νοεμβρίου 1990 οι ενάγουσες υπέβαλαν διοικητικές ενστάσεις, οι οποίες πρωτοκολλήθηκαν μεταξύ 31ης Οκτωβρίου και 7ης Νοεμβρίου 1990 στη Γενική Γραμματεία της Επιτροπής. Με τις ενστάσεις αυτές ζητούσαν από τη διοίκηση να τους παρασχεθεί το ευεργέτημα της αναγκαίας αναδρομικότητας για να αποκατασταθεί η ισότητα μεταξύ των (ενισταμένων και των) συναδέλφων (των), πράγμα που σημαίνει ότι πρέπει να θεωρηθούν ότι έγιναν δεκτοί στην επόμενη φάση του διαγωνισμού ήδη από το 1982, να διορθωθεί δε η σταδιοδρομία (τους) ».
- Με τις διοικητικές αυτές ενστάσεις ζητήθηκε εξάλλου αποζημίωση για υλική ζημία και χρηματική ικανοποίηση για ηθική βλάβη. Οι διοικητικές αυτές ενστάσεις δεν αποτέλεσαν αντικείμενο ρητής απαντήσεως.
- 14 Υπό τις περιστάσεις αυτές οι ενάγουσες άσκησαν την παρούσα αγωγή στις 30 Απριλίου 1991.

Αιτήματα των διαδίκων

15 Οι ενάγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- 1) να συνεκδικάσει ως συναφείς την παρούσα αγωγή, καθώς και εκείνες στις οποίες αναφέρονται, και την αγωγή στην υπόθεση T-17/90·
- 2) να υποχρεώσει την εναγομένη να καταβάλει σε κάθε μια από τις ενάγουσες ως αποζημίωση το ποσό των 200 000 BFR για υλική ζημία, υπό την επιφύλαξη της επαυξήσεώς του κατά τη διάρκεια της δίκης·
- 3) να υποχρεώσει την εναγομένη να καταβάλει σε κάθε μια από τις ενάγουσες ως χρηματική ικανοποίηση το ποσό των 100 000 BFR για ηθική βλάβη, υπό την επιφύλαξη της επαυξήσεώς του κατά τη διάρκεια της δίκης·
- 4) να υποχρεώσει την εναγομένη να καταβάλει τόκους επί της αποζημιώσεως προς επιτόκιο 8 % από τότε που υποβλήθηκαν οι διοικητικές ενστάσεις που προηγήθηκαν της υποθέσεως T-17/90·
- 5) να καταδικάσει την εναγομένη στην καταβολή των δικηγορικών αμοιβών και των εξόδων της παρούσας δίκης.

16 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κρίνει την αγωγή απαράδεκτη·
- να κρίνει κατά νόμο επί των δικαστικών εξόδων.

17 Κατά της ενστάσεως απαραδέκτου οι ενάγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η εναγομένη ή να την συνεξετάσει με την ουσία της υποθέσεως·
- να διατάξει, λόγω συναφείας, τη συνεκδίκηση των υποθέσεων T-17/90 (Camara Alloisio κ.λπ.), T-28/91 (Blieschies κ.λπ.) και T-29/91 (Castelletti κ.λπ.).

Λόγοι και επιχειρήματα των διαδίκων επί του παραδεκτού

- 18 Η Επιτροπή ισχυρίζεται προεχόντως ότι κατά το μέρος που το αντικείμενο της παρούσας αγωγής περιλαμβάνεται πλήρως στο αντικείμενο της αγωγής T-17/90 και στηρίζεται στους ίδιους λόγους, το παραδεκτό της αγωγής προσκρούει στην ένσταση εκκρεμοδικίας. Παραπέμπει σχετικά στις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 17ης Μαΐου 1993, 58/72 και 75/72, Perincioιο κατά Συμβουλίου (Rec. 1973, σ. 511), και της 26ης Μαΐου 1971, 45/70 και 49/70, Bode κατά Επιτροπής (Rec. 1971, σ. 465), και από αυτές συνάγει ότι οι ενάγουσες δεν έχουν κανένα έννομο συμφέρον στο πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως.
- 19 Η Επιτροπή προβάλλει επικουρικός ότι η διοικητική διαδικασία που προηγήθηκε της παρούσας αγωγής δεν διεξήχθη νομότυπα και η αγωγή θα πρέπει να απορριφθεί, για τον δεύτερο αυτό λόγο, ως απαράδεκτη. Πράγματι, κατά το μέτρο που πρόκειται για αιτήματα αποζημιώσεως, της αγωγής θα έπρεπε να είχαν προηγηθεί αιτήσεις και διοικητικές ενστάσεις κατά την έννοια του άρθρου 90 του ΚΥΚ. Κατά συνέπεια, η παρούσα αγωγή, με την οποία — πάντα κατά την άποψη της Επιτροπής — απλώς επιβεβαιώνονται ορισμένα από τα αιτήματα που περιλαμβάνονται στην αγωγή T-17/90, δεν μπορούσε να ασκηθεί παρά κατά της απορρίψεως διοικητικής ενστάσεως που θα είχε υποβληθεί εντός τριών μηνών μετά την απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 1989, με την οποία η Επιτροπή απέρριψε τα αρχικά αιτήματα που περιλαμβάνονται στις διοικητικές ενστάσεις R/225/89 έως R/249/89 της 18ης Σεπτεμβρίου 1989. Η παρούσα αγωγή είναι απαράδεκτη εφόσον ασκήθηκε στις 30 Απριλίου 1991 και οι διοικητικές ενστάσεις που προηγήθηκαν αυτής υποβλήθηκαν μεταξύ 31ης Οκτωβρίου και 6ης Νοεμβρίου 1990.
- 20 Οι ενάγουσες αντιτείνουν ότι νομιμοποιούνται προς άσκηση της αγωγής αφού η εναγομένη θεωρεί πρόωγη την πρώτη τους αγωγή επειδή αφορά προπαρασκευαστική πράξη, και προς υποβολή εκ νέου της επιχειρηματολογίας τους όταν οι δήθεν προπαρασκευαστικές πράξεις υποκαταστάθηκαν από πράξεις εκτελεστές. Όσον αφορά την

ένσταση εκκρεμοδικίας, δεν μπορεί να γίνει επίκληση της ενστάσεως αυτής παρά μόνον όταν υφίσταται ήδη δικαστική απόφαση, έστω και αν αυτή εκδόθηκε simul και semel με την απόφαση τη σχετιζόμενη με την εκκρεμοδικία στη δεύτερη δίκη.

- 21 Οι ενάγουσες προβάλλουν περαιτέρω ότι, δεδομένου ότι δεν κατέθεσαν ούτε καν υπόμνημα ανταπαντήσεως στην υπόθεση T-17/90, το Πρωτοδικείο, που δεν είναι απολύτως ενημερωμένο επί της επιχειρηματολογίας τους στην υπόθεση αυτή, δεν βρίσκεται ήδη σε θέση να κρίνει. Περαιτέρω, οι ενάγουσες αναρωτιούνται μήπως οι παρατηρήσεις που υπέβαλε η εναγομένη έπρεπε μάλλον να επιφέρουν τη συνεκδίκαση των υποθέσεων λόγω συναφείας.
- 22 Οι ενάγουσες προβάλλουν επικουρικά ότι δεν μπορούν να διατυπώσουν τα αιτήματά τους σε μια διοικητική ένσταση με την ίδια μορφή όπως σε μια αγωγή. Κατά την άποψή τους, δεν μπορούν να ενεργήσουν διαφορετικά κατά της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (στο εξής: ΑΔΑ), παρά ζητώντας από αυτήν να αποκαταστήσει τη θέση τους, κυρίως δε να ανακαλέσει την επίδικη πράξη, αλλά δεν μπορούν να ζητήσουν αποζημίωση, θέμα που δεν υπάγεται στην αρμοδιότητα της ΑΔΑ.

Λόγοι και επιχειρήματα των εναγουσών επί της ουσίας

- 23 Προς στήριξη της αγωγής τους αποζημιώσεως οι ενάγουσες προβάλλουν ότι η σταδιοδρομία τους θα έχει σημαντική καθυστέρηση, ενδεχομένως οκτώ ετών ή και περισσότερο, σε σχέση με τη σταδιοδρομία συναδέλφων που έγιναν δεκτοί ήδη από την πρώτη εξέταση των αιτήσεων συμμετοχής στον εν λόγω διαγωνισμό.
- 24 Όσον αφορά την υλική τους ζημία, ζητούν να τους καταβληθεί το ποσό των 200 000 BFR για το ότι δεν μεταπήδησαν στην κατηγορία Β ή δεν μπόρεσαν να προαχθούν στην κατηγορία αυτή. Όσον αφορά την ηθική τους βλάβη, ζητούν να τους καταβληθεί το ποσό των 100 000 BFR για το ότι αναμένουν από το 1982 να ρυθμιστεί η περίπτωσή τους και ότι μόλις το 1991 πέτυχαν την επανεξέταση αυτή αφού υπέστησαν την ταλαιπωρία τεσσάρων δικών.

Νομική εκτίμηση

- 25 'Όταν μια αγωγή που ασκήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου είναι προφανώς απαράδεκτη, το Πρωτοδικείο μπορεί, κατά το άρθρο 111 του Κανονισμού του Διαδικασίας, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία. Εν προκειμένω το Πρωτοδικείο κρίνει ότι έχει διαφωτιστεί επαρκώς από τα στοιχεία του φακέλου και αποφασίζει να μη συνεχίσει τη διαδικασία.
- 26 Ως προς την ένσταση απαραδέκτου που προβάλλει προεχόντως η εναγομένη, δηλαδή την ένσταση που η ίδια χαρακτηρίζει ως « εκκρεμοδικίας », πρέπει να παρατηρηθεί ότι η διαδικασία επί της προσφυγής που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου με τον αριθμό Τ-17/90 μεταξύ των ιδίων διαδικών δεν έχει ακόμη περατωθεί και επομένως δεν συντρέχει λόγος για το Πρωτοδικείο, στο τωρινό στάδιο της διαδικασίας στην προκειμένη υπόθεση, να αποφανθεί επί της εν λόγω ενστάσεως απαραδέκτου.
- 27 Πρέπει επομένως να ερευνηθεί μήπως το παραδεκτό της παρούσας αγωγής προσκρούει στην ένσταση που προέβαλε επικουρικά η Επιτροπή.
- 28 Πρέπει σχετικά να υπομνηστεί ότι η διαδικασία του άρθρου 90 του ΚΥΚ που προηγείται της ασκήσεως προσφυγής ή αγωγής αποτελεί, κατ' αρχήν, διαδικασία διαιρούμενη σε δύο φάσεις. Όπως προκύπτει από την παράγραφο 1 του άρθρου 90, κάθε πρόσωπο που διέπεται από τον ΚΥΚ μπορεί να υποβάλει αίτηση στην ΑΔΑ ζητώντας της να λάβει απόφαση περί αυτού. Σε περίπτωση δυσμενούς απαντήσεως ή ελλείψει απαντήσεως, ο ενδιαφερόμενος μπορεί να υποβάλει στην ΑΔΑ διοικητική ένσταση προσβάλλοντας τη ρητή ή σιωπηρή απόφαση αυτής, υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ίδιου ΚΥΚ. Θα πρέπει να προστεθεί ότι η διαδικασία ασκήσεως διοικητικής ενστάσεως έχει ως αντικείμενο να καταστήσει δυνατό στην ΑΔΑ να επανεξετάσει την απόφασή της υπό το φως των ενδεχομένων αντιρρήσεων του ενισταμένου (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Οκτωβρίου 1980, 101/79, Vecchioli κατά Επιτροπής (Rec. 1980, σ. 3069, σκέψη 31) και ότι η διοικητική διαδικασία του άρθρου 90 του ΚΥΚ στο σύνολό του που προηγείται της ασκήσεως προσφυγής ή αγωγής έχει ως αντικείμενο να επιτρέψει και να ευνοήσει τη φιλική ρύθμιση της διαφοράς που γεννήθηκε μεταξύ του υπαλλήλου και της διοικήσεως (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Οκτωβρίου 1986, 142/85, Schwiering κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου (Συλλογή 1986, σ. 3177, σκέψη 11).

- 29 Όσον αφορά το παραδεκτό της αγωγής αποζημιώσεως, από τη νομολογία του Δικαστηρίου, όπως διαμορφώθηκε από το Πρωτοδικείο (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 24ης Ιανουαρίου 1991, T-27/90, Latham κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-35, σκέψη 38, και της 25ης Σεπτεμβρίου 1991, T-5/90, Marcato κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-731, σκέψη 49), μόνον όταν υφίσταται άμεση σχέση μεταξύ προσφυγής ακυρώσεως και αγωγής αποζημιώσεως είναι παραδεκτή η τελευταία ως παρεπομένη της προσφυγής ακυρώσεως, χωρίς να χρειάζεται να έχει προηγηθεί αυτής αίτηση του ενδιαφερομένου που να καλεί την ΑΔΑ να αποκαταστήσει τη ζημία που φέρεται ότι υπέστη καθώς και διοικητική ένσταση με την οποία να αμφισβητεί ο ενιστάμενος το βάσιμο της ρητής ή σιωπηρής απορρίψεως της αιτήσεώς του.
- 30 Αντιθέτως, όταν, όπως στην προκειμένη περίπτωση, με την αγωγή ζητείται αποκλειστικά η αποκατάσταση της υλικής ζημίας και η ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που φέρονται να οφείλονται στο γεγονός ότι οι ενάγουσες αποκλείστηκαν από τις εξετάσεις ενός διαγωνισμού με καθυστέρηση οκτώ ετών και κατόπιν πολλών δικών, η αγωγή δε αυτή δεν στηρίζεται σε πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση, αλλά σε σειρά σφαλμάτων και παραλείψεων της διοικήσεως, η διοικητική διαδικασία που προηγείται της ασκήσεώς της πρέπει υποχρεωτικά να έχει αρχίσει με αίτηση των ενδιαφερομένων που να καλεί την ΑΔΑ να αποκαταστήσει αυτές τις ζημίες.
- 31 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει σχετικώς ότι ούτε του εγγράφου της 18ης Σεπτεμβρίου 1989 που υποβλήθηκε εν ονόματι των εναγουσών ούτε των διοικητικών ενστάσεων που υπέβαλαν μεταξύ της 31ης Οκτωβρίου 1990 και της 6ης Νοεμβρίου 1990 προηγήθηκαν ή ακολούθησαν, εγκαίρως, άλλα διαβήματα ενώπιον της διοικήσεως που να ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις του άρθρου 90 του ΚΥΚ.
- 32 Επομένως, και αν ακόμα ήθελαν ερμηνευθεί οι προαναφερθείσες διοικητικές ενστάσεις ως αιτήσεις κατά την έννοια του ΚΥΚ, δεν αμφισβητείται ότι η προηγηθείσα διοικητική διαδικασία δεν διεξήχθη σε δύο φάσεις σύμφωνα με τα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ. Παρέπεται σαφώς ότι η αγωγή δεν ασκήθηκε υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπει ο ΚΥΚ και για τον λόγο αυτό είναι προφανώς απαράδεκτη.

- 33 Κατά συνέπεια, η αγωγή πρέπει να απορριφθεί χωρίς να χρειάζεται να αποφανθεί το Πρωτοδικείο επί του αιτήματος των εναγουσών περί συνεκδικάσεως των υποθέσεων T-17/90, T-28/91 και T-29/91.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 34 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά το άρθρο όμως 88 του ίδιου κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αγωγή ως απαράδεκτη.**
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 6 Φεβρουαρίου 1992.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf